

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Ta. 098.332.42

Hely

Idő

"1914"

Személy

Szerző: B.P.

Cím: Háborus szilveszter

Forrás: Pesti Napló

Bp.
(Hely)

1914. I. 1

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Háborus Szilveszter

Budapest ujévi éjszakája

Végso perceit élte az év, ezerkilencszáztizenöt, de a forgás, a változás, az átmenet a régiből az újra, minden megkülömböztető és megkülömböztetett öröm és vigasság nélkül folyt le.

A koronázás tuláradó ünnepélyessége, disze és öröme kifárasztotta az embereket, mindenki visszazuhant a hétköznapok szürke közönyébe, a történelmi fény és pompa nagyon különbözik a mi napjaink egyhangú tónusától, szemünk kifáradtak a királyi nap nézésébe, a tekintetek kápráztak, elhomályosultak, hiába, ehhez nem vagyunk hozzászokva.

Szilveszter... máskor öröm, vigasság és mulatozás éjszakája, ma — immáron harmadizben — sötétebb és örömtelenebb, mint máskor... Az évek találkozásán mindenki a távollévkre gondol, magába vonul és gyötrődve, tőprengve száll a titokzatos jövő elébe, kutatni, vajjon mikor lesz a zivataros idők vége, lesz-e egyáltalán vége és nem ismétlődik-e meg a szomorú Szilveszter még negyedszer is?... Eső esik, szél fúj a tompa hangulat illő keretétül, az utca azért mégsem üres, nem csöndes, benépesítik azok, akik itthon maradtak...

Budapest harmadik Szilvesztere... A kávéházakban asztal asztal mellett, szorosán. Pótszékek és pótasztalok virulnak a kávéházi csatamezőkön.

Rossz az idő, zuhog, a szél az esőcsöppeket az emberek arcába vágja, sokan ki sem merészkelnek az utcára, otthon töltik a Szilveszter-éjszakát.

— Nem érdemes kávéházba menni — mondják sokan —, hiszen még alig kezdett az ember a mulatságba, máris kizárják, kidobják, kiteszik a szürét.

A kávéházakra azért elég vendég jut és némelyikben, akik nem foglaltak le maguknak jóelőre asztalt, szinte verekedést folytatnának egy-egy tenyérynvi márványért.

— Kérem, ez az én asztalom!

— Tévedni méltóztatik, az enyém...

— Előbb értem ide, mint ön!

— Csakhogy én egy hete lefoglaltam.

— Én tiz koronát adtam a főpincérnek, hogy asztal legyen!

— Én a kávéstól béreltem, előre.

— Hallatlan állapotok! Németségben bizonyára nincs így...

— Csak önön mulik, uram...

— De ha mondom...!

Tovább nem folytatják. A kávé igazságot tesz köztük, közelebb tol egymáshoz néhány asztalt és az így létrejött résbe beiktat egy negyediket és három széket ragaszt hozzá... A szomszédos társaságok az egész idő alatt kardéles tekinteteket vetnek egymásra. Közben egy-egy fejcsóválás, — „hallatlan, ilyen eljárás“ — egyik sem érzi jól magát, mindenik mulatságát elrontotta a veszekedés...

A kávéházban néhány árva lámpa ég csak, a csillárok háborus álmukat alusszák, sehoh a régi fény és sugárözön.

A hideg márványasztaloknál megöszült fejek bólogatnak, hiába minden, nincsen vidám kacaj, csevegés, — csak a társalgás hullámozó mormogása tölti be a kávéházak hatalmas termeit.

A klubokban szintén nagy a torgalom, nincsen egy társaskör sem, amelyik ne tartana szilveszteri mulatságot. De ez is csak csöndes keretek között folyik le, s bár záróra nem korlátozza, hajnali virradóra véget ér, nem úgy, mint máskor, midőn a híres szilveszteri bálók másnap délutánig is eltartottak. A közönség itt is hullámozik, jön-megy, egyszer többen, másszor kevesebben vannak, valami különös ideges nyugtalanság fogja el a mulatózókat. Nem kezdenek bele, csak alig-alig...

— Ugyan várjunk addig, amíg a kávéházból is idejönnek... Mindenki záróra után, egy óra felé fog csak jönni...

Tizenkettő... Néhány üveg pezsgő az asztalok mellett, most került csak elő a gyöngyöző ital s hiába bufelejtő, mégsem izlik úgy, mint máskor... akkor... régen...

A kávé legyint a kezével és savanyuan elmosolyodik:

— Lám, igazam volt, nem kellett annyira felkészülnöm, mint máskor, elég az a két uj pincér is, akit erre a napra állítottam be... Pezsgő pedig talán annak a ládának a fele sem fogy el, amelyiket felbontattam, pedig vannak, volnának elegen itt, de a kedv, a vigság hiányzik.

... Talán már felmelegednék valahogy a hangulat és leolvadna a hideg keserűség az arcokról — egészen felejtetni senkinek sem sikerül — de az idő gyorsan halad és a pincér, kéréssel telten custos, már jön és figyelmeztet:

— Uraim, zárunk...

Meglepetve tekintünk fel, de már előltják az utcai villanyt, kinyitják az ajtót... induljunk... Egy óra már és ezerkilencszáztizenhét.

B. P.